

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРИМУСОВІ ПОВНОВАЖЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ КАЗНАЧЕЙСЬКОЇ СЛУЖБИ: ПОНЯТТЯ ТА ВИДИ

Сформульовано дефініцію поняття адміністративно-примусових повноважень Державної казначейської служби України, здійснено їх систематизацію. Розвинуто обґрунтування наукової позиції про адміністративно-правову природу заходів впливу за порушення бюджетного законодавства, визначених бюджетним законодавством. Запропоновано низку нормотворчих ініціатив до адміністративного та бюджетного законодавства.

Ключові слова: адміністративний примус, Державна казначейська служба, повноваження, заходи примусу.

Постановка проблеми та її актуальність. Загальновідомо, що Державна казначейська служба України (далі – Держказначейство), а також її територіальні органи (управління, відділення) належать до органів виконавчої влади, утворені державою для виконання визначених законом державних функцій, володіють правовим статусом. Очевидно, серцевину цього статусу становлять повноваження юридично-владного характеру, що дає підстави відносити цей державний орган до суб'єктів владних повноважень.

Чинним законодавством однозначно трактується поняття суб'єкта владних повноважень – як органу державної влади, органу місцевого самоврядування, їх посадової чи службової особи, іншого суб'єкта під час здійснення ними владних управлінських функцій на основі законодавства, в тому числі, на виконання делегованих повноважень [1; 2]. Очевидно, владні повноваження є похідними від функцій, встановлених для органів Держказначейства, а тому, виходячи зі змісту завдань цього владного суб'єкта, можна уважати такі функції владними управлінськими виконавчими, відмінними від законодавчих й правосудних (останні притаманні для органів законодавчої гілки влади та судової).

Особливу роль у виконанні управлінських владних функцій Держказначейства відведено повноваженням щодо застосування заходів державного примусу – державно-примусовим повноваженням. Разом з тим, виходячи з особливої сфери реалізації (бюджетної) таких повноважень Держказначейства, питання щодо визначення їх природи, а саме галузевої їх на-

лежності: зокрема, фінансово-правової чи адміністративно-правової, можна назвати одним з найбільш дискусійних у вітчизняній правовій науці. Зумовлена ця дискусія, за нашими спостереженнями, неоднозначним сприйняттям дослідниками правової сутності заходів примусу у бюджетній сфері (а саме, заходів впливу за порушення бюджетного законодавства). Фахівці фінансового права (О. П. Орлюк, Д. О. Коваль, Л. М. Касьяненко, та ін.), наполягають на тому, що відповідні заходи є складовими (поряд з податковими, валютними, страховими, банківськими) єдиного галузевого правового інституту – фінансового примусу; в свою чергу, науковці-адміністративісти (Ю. П. Битяк, В. К. Колпаков, О. В. Кузьменко, та ін.) відстоюють адміністративно-правову їх природу.

Мета статті. Грунтуючись на напрацюваннях провідних вчених загальної теорії права та галузевих правових наук (зокрема, адміністративного та фінансового), а також положеннях чинного законодавства, з'ясуємо правову (галузеву) природу державно-примусових повноважень Держказначейства, визначивши їх поняття та окресливши основні види.

Виклад основного матеріалу. В управлінській науці (у тому числі, адміністративному праві) і практиці владні повноваження державних органів прийнято розглядати як комплексний інститут, що охоплює повноваження відповідної юридичної особи публічного права та її посадових осіб. Згідно із загальноправовою доктриною правове встановлення й регулювання повноважень органів виконавчої влади та державних службовців здійснюється в межах адміністративного права [3, с. 16]. Відмітимо, що в сучасній

науці адміністративного права дослідники порізно визначають поняття владних повноважень. Ми ж стоїмо на позиції, що владні повноваження державного органу складаються з юридичних прав для здійснення державних функцій та юридичних обов'язків (у тому числі, обов'язку нести відповідальність за наслідки виконання повноважень), які покладаються на цей орган державою. Права стають реальною можливістю відносно виконання покладених функцій та збігаються з обов'язками, тобто необхідністю стосовно держави, і зливаються в єдину правову категорію повноважень [4, с. 12; 5, с. 265]. Отже, під владними повноваженнями Держказначейства необхідно розуміти сукупність юридичних прав та юридичних обов'язків (у тому числі, обов'язку нести відповідальність за наслідки виконання повноважень), які встановлені державою на цей орган та його посадових, службових осіб для здійснення державних функцій у сфері казначейського обслуговування бюджетних коштів.

Слід відмітити, що одним із найспецифічніших елементів владних повноважень є примус. Власне через нього суб'єкт владування підпорядковує волю адресатів, спонукаючи їх до необхідної поведінки, дій, або до утримання від заборонених дій [6, с. 104].

Виходячи з викладеного, сфокусуємо подальше дослідження на особливостях реалізації саме примусової складової адміністративних повноважень Держказначейства.

В академічній літературі поняття державного примусу (саме цей термін є характерним для державних органів влади) переважно представлено як метод здійснення функцій держави. Воднораз, з інструментальної точки зору роль такого примусу полягає у забезпеченні безумовного виконання державної волі. Практична форма державного примусу відображена у відповідних заходах примусового впливу, обумовлених сферою та суб'єктом їх застосування.

Попередній огляд адміністративно-правового статусу Держказначейства дозволив встановити коло повноважень, щодо яких висунемо гіпотезу про їх адміністративно-примусовий характер.

Доведенню даної гіпотези слугуватиме дослідження цих повноважень, передусім, через призму співвідношення понять заходів адміністративного і фінансового (бюджетного) примусу.

Як слідує з праць фінансово-правової науки, заходи бюджетного примусу нині регламенто-

вані статтею 117 Бюджетного кодексу України. Разом з тим маємо зауважити, що законодавцем такі заходи йменуються «заходами впливу за порушення бюджетного законодавства», що на наш погляд, є не коректним з правової точки зору. Адже огляд статті 117 БК України [7] дозволяє констатувати про наявність у її змісті переліку заходів впливу, які носять виключно негативний характер правових наслідків, що згідно із загальноправовою доктриною (у тому числі, згідно з класифікацією заходів впливу за критерієм правових наслідків), на належність їх до такого різновиду правового впливу, як державний примус. Дихотомічним же видом правового впливу прийнято йменувати «заохочення», який в контексті нашого аналізу не має місце. Дослідження зарубіжного законодавства дозволило підтвердити наші застереження. Так, в Бюджетному кодексі Республіки Беларусь законодавець закріпив подібний перелік заходів, об'єднавши в єдиній статті з назвою «Статья 134. Меры принуждения, применяемые за нарушение бюджетного законодательства, и органы, имеющие право на их применение» [8]. Тому, для усунення двозначності сприйняття поняття заходів впливу за порушення бюджетного законодавства, вважаємо доцільним запозичити білоруський позитивний досвід й запровадити в українському національному бюджетному законодавстві термін «заходи примусу за порушення бюджетного законодавства».

Отже, з'ясуємо питання належності вказаних заходів впливу (примусу) за порушення бюджетного законодавства до заходів адміністративного примусу.

Відмітимо, в останні роки фахівцями в галузі фінансового права здійснено низку спроб обґрунтувати відокремленість фінансового примусу (з включенням до його складу, зокрема, заходів впливу за порушення бюджетного законодавства) від адміністративного. При цьому науковцями переважно наголошувалося на перспективі найближчого завершення формування єдиного комплексу примусових заходів фінансово-правового характеру (починаючи від попереджувальних, й закінчуючи заходами фінансово-правової відповідальності). Натомість, розглядаючи державно-правовий примус системним правовим явищем, маємо зауважити про відсутність нині у фінансовому законодавстві підстав уважати такий примус існуючим. Головним аргументом цього заперечення вважаємо

відсутність нормативного відображення найважливішого виду заходів примусу – фінансово-правової відповідальності.

Крім того, аналіз оновленого адміністративно-деліктного законодавства дозволяє відмітити розширення відповідної статті в КУпАП (ст. 164-12), у змісті якої законодавець продублював більшість правопорушень бюджетного законодавства, передбачених статтею 116 Бюджетного кодексу України [7; 9]. Наведене слугує додатковим доказом актуальності існуючої концепції щодо визнання відповідних проступків (передбачених в ст. 116 БК України) адміністративними, а відтак, і заходи впливу, що передбачені статтею 117 БК України – адміністративно-примусовими. Подібної думки дотримується й професор Т. О. Коломоєць, яка стверджує, що примусові заходи, засади застосування яких у сфері фінансової діяльності визначені у нормах фінансового права, є складовою адміністративного примусу [10, с. 294].

З урахуванням викладено, визначимо основні види адміністративно-примусових повноважень Держказначейства. Для цього раціональним видається застосувати такий методологічний інструментарій, як кореляція з видами заходів адміністративного примусу, що означаються в адміністративно-правовій теорії, а також порівняльний правовий аналіз положень бюджетного та адміністративного законодавства.

Загалом, в сучасній науці адміністративного права найбільш поширеними є дві класифікації заходів адміністративного примусу. Згідно з першою, прихильниками якого є В. Б. Авер'янов, Ю. П. Битяк, С. Т. Гончарук, Т. О. Коломоєць, В. К. Колпаков, А. Т. Комзюк, О. В. Кузьменко та ін., за критерієм цільового призначення прийнято розрізняти: 1) адміністративно-запобіжні заходи; 2) заходи адміністративного припинення; 3) заходи адміністративної відповідальності. Поряд з тим, набуває розвитку й інший поділ цих заходів – на заходи адміністративного попередження; заходи адміністративного припинення; заходи адміністративно-процесуального забезпечення (заходи забезпечення провадження у справах про адміністративні проступки); заходи адміністративного стягнення (В. М. Манохін, В. В. Половніков [11], К. М. Сарсенов, Є. О. Циганкова та ін.). На наш погляд, виокремлення заходів адміністративно-процесуального забезпечення є не доцільним, їх слід відносити загалом до заходів примусу, що

застосовуються в процесуальній галузі, зокрема в адміністративному процесі. Тому, віддаючи перевагу першому означеному підходу, пропонуємо виділити три групи адміністративно-примусових повноважень досліджуваного органу. Такий поділ сприятиме не лише аналізу зовнішнього впливу заходів примусу, характерних Держказначейству, але й дозволить з'ясувати їх призначення, спроектувати результат, який повинен настати внаслідок застосування вказаних заходів.

До першої групи адміністративно-примусових повноважень Держказначейства та його посадових осіб належать *попереджувальні (превентивні)* владні права та обов'язки, в своїй сукупності які спрямовані передусім на профілактику, недопущення правопорушень в бюджетній сфері, запобігання настанню негативних наслідків, захист державних інтересів. В ході реалізації цих повноважень забезпечується мета попередити негативні ситуації за ймовірності (презумпції) їх настання. Застосування відповідних заходів попереджає можливе (ймовірне) настання негативних наслідків, зокрема, при недотриманні додатково встановлених обмежень, при настанні певних обставин, що створюють загрозу для державних інтересів. Особливістю повноважень цієї групи є спрямування їх на осіб, що вчиняють правопорушення в бюджетній сфері, осіб, які схильні до скоєння правопорушення, а також до осіб, які не допускають в своїй діяльності протиправної поведінки. При цьому, такі повноваження реалізуються відносно чітко визначеного кола осіб, а саме осіб, які здійснюють свою діяльність в бюджетній сфері (органи влади, бюджетні установи, та ін.), або пов'язані з цією сферою (наприклад, банки, страхові організації, тощо). Так, наприклад, казначейський контроль за відповідністю платежів узятим бюджетним зобов'язанням та відповідним бюджетним асигнуванням здійснюється відносно як державних організацій, так і приватних суб'єктів господарювання (при отриманні державних коштів).

Повноваження цього виду реалізуються органами Держказначейства, переважно, в процесі здійснення контролю за: веденням бухгалтерського обліку надходжень і витрат державного та місцевих бюджетів, складенням та поданням розпорядниками та одержувачами бюджетних коштів фінансової і бюджетної звітності; бюджетними повноваженнями під час зарахування

надходжень бюджету; відповідністю кошторисів розпорядників бюджетних коштів показникам розпису бюджету; відповідністю взятих розпорядниками бюджетних коштів бюджетних зобов'язань відповідним бюджетним асигнуванням, паспорту бюджетної програми (у разі застосування програмно-цільового методу в бюджетному процесі); відповідністю платежів узятим бюджетним зобов'язанням та відповідним бюджетним асигнуванням; дотриманням правил за операціями з бюджетними коштами в іноземній валюті; дотриманням порядку проведення лотерей з використанням електронних систем прийняття сплати за участь у лотереї в режимі реального часу; дотриманням розпорядниками та одержувачами бюджетних коштів, іншими клієнтами вимог законодавства у сфері закупівель в частині наявності, відповідності та правильності оформлення документів (ст. 112 [7], п. 15 [12]). Крім того, до них можна віднести: одержання від державних органів і органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій незалежно від форми власності та їх посадових осіб, фізичних осіб-підприємців, а також громадян та їх об'єднань інформації, документів і матеріалів, необхідних для виконання покладених на Держказначейство завдань; повернення без виконання документів, поданих розпорядниками та одержувачами бюджетних коштів, іншими клієнтами і стягувачами у передбачених законодавством випадках; отримання від розпорядників та одержувачів бюджетних коштів, інших клієнтів, а також надання в межах, передбачених законодавством, документів в електронному вигляді; право вимагати від посадових осіб міністерств, інших центральних і місцевих органів виконавчої влади, підприємств, установ та організацій дотримання установленого порядку казначейського обслуговування бюджетних коштів, ведення бухгалтерського обліку, складення звітності [12].

Отже, *попереджувальними адміністративно-примусовими повноваженнями Держказначейства* є – регламентовані законодавством державні владні права й обов'язки, що реалізуються при відсутності протиправної поведінки з боку об'єкту правового впливу з метою попередження можливих правопорушень, й настання негативних наслідків в бюджетній сфері.

Другу групу адміністративно-примусових повноважень Держказначейства та його посадо-

вих осіб становлять *припиняючі* владні права й обов'язки, що мають на меті вжиття заходів щодо припинення (переривання) протиправної поведінки, недопущення настання (усунення) шкідливих наслідків протиправної поведінки, забезпечення притягнення винних осіб до відповідальності. Активізації цих повноважень сприяє насамперед настання протиправного юридичного факту (у тому числі, спроба вчинення правопорушення), або виявлення правопорушення, яке вже триває, та потребує негайного (оперативного) втручання відповідного органу Держказначейства.

Дотримуючись академічної доктрини поділу заходів адміністративного припинення на заходи загального і спеціального призначення [13, с. 176], та виходячи з аналізу правового статусу Держказначейства, можна виділити повноваження цього суб'єкта щодо застосування заходів лише першого виду. При цьому, повноваженням Держказначейства характерний поділ на дві підгрупи: а) примусові повноваження щодо застосування оперативних (самостійних) заходів адміністративного припинення, застосування яких забезпечує оперативне вирішення поставлених завдань; та б) примусові повноваження щодо застосування заходів забезпечення провадження в справах про адміністративні правопорушення, спрямовані на створення необхідних умов для притягнення винної особи до адміністративної відповідальності [13, с. 177].

Щодо *третього виду* адміністративно-примусових повноважень Держказначейства та її посадових осіб – щодо *притягнення* винних осіб до адміністративної відповідальності, а саме при його характеристиці, маємо виходити з таких основних позицій.

По-перше, серед непомірного числа визначень поняття адміністративної відповідальності найбільш типовим в теорії адміністративного права видається дефініція, що надана академіком Ю. П. Битяком: адміністративною відповідальністю є накладення на правопорушників загальнообов'язкових правил, які діють у державному управлінні, *адміністративних стягнень*, що тягнуть за собою для цих осіб обтяжливі наслідки матеріального чи морального характеру [14, с. 158]. Отже, примусові заходи адміністративної відповідальності проявляються у адміністративних стягненнях, які є мірою відповідальності, матеріальним виявом і формою її прояву, правовим наслідком неправомірної поведінки

особи, яка вчинила адміністративний проступок і має понести за це відповідальність у вигляді певних несприятливих заходів морального і матеріального впливу [15, с. 98–99].

По-друге, згідно з положеннями статті 33 КУпАП стягнення за адміністративне правопорушення накладається у межах, установлених даним кодексом та іншими законами України [9], що дає привід для додаткового звернення до *бюджетного законодавства* (зокрема, в статті 121 БК України встановлено, що посадові особи, з вини яких допущено порушення бюджетного законодавства, несуть цивільну, дисциплінарну, *адміністративну* або кримінальну відповідальність згідно з законом [7]).

По-третє, конструктивним вважаємо підхід, відповідно до якого слід враховувати, що процес застосування заходів адміністративної відповідальності передбачає *накладання* адміністративних стягнень (глава 4 розділу II КУпАП), а також *виконання* таких стягнень (глава 25 розділу V КУпАП) [9].

Виходячи з викладеного, пропонуємо адміністративно-примусові повноваження щодо притягнення винних осіб до адміністративної відповідальності поділяти на дві групи (які корелюються з відповідними заходами примусу): 1) повноваження щодо накладення адміністративних стягнень; 2) повноваження щодо примусового виконання адміністративних стягнень.

Аналіз правового статусу Держказначейства, в контексті вказаної пропозиції, дозволяє виділити його примусові повноваження, що належать до означеної другої групи. При цьому, відповідні повноваження реалізуються даним органом в межах примусового виконавчого провадження, регламентованого законами України «Про гарантії держави щодо виконання судових рішень», «Про виконавче провадження», постановою Кабінету Міністрів України від 03.08.2011 № 845 «Про затвердження Порядку виконання рішень про стягнення коштів державного та місцевих бюджетів або боржників» та іншими нормативними актами.

З приводу примусових повноважень Держказначейства щодо накладення адміністративних стягнень зазначимо наступне.

Порівняльний юридичний аналіз положень Бюджетного кодексу України й підзаконних правових актів, якими регулюються питання застосування заходів впливу за порушення бюджетного законодавства, дозволив виявити

деякі нормативні невідповідності (неузгодженості), що у цілому призводить до обмеження органів Держказначейства в адміністративно-примусових повноваженнях. Так, зокрема, з одного боку, частиною 2 статті 118 БК України встановлено, що поряд з іншими суб'єктами органи Казначейства України уповноважені приймати рішення про застосування заходів впливу за порушення бюджетного законодавства, визначених пунктами 2-5 та 7 частини першої статті 117 цього кодексу (зупинення операцій з бюджетними коштами; призупинення бюджетних асигнувань; зменшення бюджетних асигнувань; повернення бюджетних коштів до відповідного бюджету; безспірне вилучення коштів з місцевих бюджетів) [7]. З іншого боку, вивчення спеціальних нормативно-правових актів, що регламентують порядок застосування перерахованих заходів впливу, вказує на відсутність правових положень, якими б встановлювались повноваження органам Держказначейства щодо прийняття відповідних рішень (таке повноваження покладено на Мінфін України). Натомість маємо наголосити, що саме органи Держказначейства безпосередньо застосовують (реалізують) дані заходи примусу (впливу). Викладене дає підстави запропонувати внесення змін до відповідних підзаконних актів й приведення їх у відповідність до положень Бюджетного кодексу України. Для цього зокрема, потрібно закріпити за органами Держказначейства правообов'язок щодо прийняття рішення про застосування заходів впливу (примусу) за порушення бюджетного законодавства, визначених пунктами 2–5 та 7 частини першої статті 117 цього кодексу.

Отже, під *адміністративно-примусовими повноваженнями Державної казначейської служби України* пропонуємо розуміти сукупність встановлених державою на цей орган та його посадових, службових осіб владних юридичних прав та обов'язків щодо застосування заходів адміністративного примусу, спрямованих на попередження й припинення правопорушень та покарання за їх вчинення у сфері казначейського обслуговування бюджетних коштів.

Висновки. Таким чином, поділяючи існуючу в адміністративному праві думку про адміністративно-правову природу заходів впливу за порушення бюджетного законодавства, передбачених, зокрема, Бюджетним кодексом Украї-

ни, уважаємо їх управлінськими владними заходами примусу, що застосовуються до винних осіб (публічних та приватних юридичних і фізичних) за фактами порушення публічних правил в бюджетній сфері. В контексті цього визначення, та виходячи з аналізу чинного законодавства, маємо стверджувати про характерність застосування таких заходів як самими органами Держказначейства, так і щодо самих цих владних суб'єктів. На нинішньому етапі розвитку вітчизняного законодавства дані санкції необхідно визначати альтернативним ситуативним способом притягнення до адміністративної відповідальності публічних юридичних осіб, які за чинним адміністративно-деліктним законом не належать до суб'єктів такої відповідальності.

Викладений у статті аналіз додатково обґрунтовує нагальну необхідність здійснення низки нормативних оновлень, а саме: по-перше, доповнити главу 2 «Адміністративне правопорушення і адміністративна відповідальність» КУпАП новою статтею «Відповідальність юридичних осіб», в якій передбачити адміністративну відповідальність публічних і приватних юридичних осіб; по-друге, узгодити склади проступків в БК України й КУпАП; по-третє, розширити перелік санкцій в статті 164-12 КУпАП заходами впливу, що передбачені ст. 117 БК України, скерувавши їх застосування щодо юридичних осіб, а також їх закріпити в главі 3 «Адміністративні стягнення»; по-четверте, внести зміни до статті 117 й інших відповідних статтях Бюджетного кодексу України, замінивши слова «заходи впливу» словами «заходи примусу».

Література

1. Кодекс адміністративного судочинства: Закон України від 6 липня 2005 р. № 2747-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 35-36, № 37. – Ст. 446.
2. Про затвердження Положення про Єдину базу даних електронних адрес, номерів факсів (телефаксів) суб'єктів владних повноважень: постанова Кабінету Міністрів України від 5 січня 2011 р. № 5 // Урядовий кур'єр. – 18.01.2011. – № 8.
3. Голосніченко Д. Повноваження як об'єкт дослідження загальної теорії держави та права / Д. Голосніченко // Право України. – 2008. – № 1. – С. 15–18.

4. Кулакова Є. Компетенція: поняття, суб'єкти, особливості / Є. Кулакова // Підприємництво, господарство і право. – 2006. – № 3. – С. 10-15.

5. Адміністративне право України. Академічний курс: підручник: у 2 т. / [ред. колегія: В. Б. Авер'янов (голова)]. – К.: Вид-во «Юридична думка», 2004-2005. – Т. 1: Загальна частина. – 2004. – 584 с.

6. Ткач Г. Поняття владного повноваження / Г. Ткач // Вісник Львівського університету. Серія юрид. – 2009. – Вип. 49. – С. 101-105.

7. Бюджетний кодекс України: Закон України від 8 липня 2010 р. № 2456-VI // Голос України. – 04.08.2010. – № 143.

8. Бюджетный Кодекс Республики Беларусь от 16 июля 2008 г. № 412-З [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://etalonline.by/?type=text®num=hk0800412#load_text_none_1_

9. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 7 грудня 1984 р. № 8073-X // Відомості Верховної Ради Української РСР. – 1984. – Додаток до № 51. – Ст. 1122.

10. Коломоєць Т. О. Адміністративний примус у публічному праві України: теорія, досвід та практика реалізації: дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.07 / Т. О. Коломоєць; Нац. ун-т внутр. справ. – Х., 2005. – 445 с.

11. Половніков В. Заходи адміністративного примусу: деякі проблеми класифікації і змісту / Вісник Львівського інституту внутрішніх справ: збірник / гол. ред. В. Л. Ортинський. – Львів: Львів. ін-т внутр. справ при НАВС України, 2002. – № 2. – С. 296-305.

12. Про затвердження Положення про Державну казначейську службу України: постанова Кабінету Міністрів України від 15 квітня 2015 р. № 215 // Урядовий кур'єр. – 24.04.2015. – № 75.

13. Адміністративне право України: підручник / за заг.ред. д.ю.н., проф. Коломоєць Т. О. – К.: «Истина», 2008. – 457 с.

14. Адміністративне право України: підруч. для юрид. вузів і ф-тів. [Ю. П. Битяк, В. В. Богуцький, В. М. Гарашук та ін.]; за ред. Ю. П. Битяка. – Х.: Право, 2001. – 528 с.

15. Мудров А. А. Адміністративно-примусові повноваження митних органів та порядок їх реалізації: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / А. А. Мудров; Нац. ун-т «Одеська юридична академія». – Одеса, 2013 – 195 с.

Е. И. Прекрасная

Административно-принудительные полномочия Государственной казначейской службы: понятие и виды

Сформулировано дефиницію поняття административно-принудительных полномочий Государственной казначейской службы Украины, проведена их систематизация. Развито обоснование научной позиции об административно-правовой природе мер воздействия за нарушения бюджетного законодательства, определенных в бюджетном законодательстве. Предложены нормотворческие инициативы к административному и бюджетному законодательству.

Ключевые слова: административное принуждение, Государственная казначейская служба, полномочия, меры принуждения.

O. Prekrasna

Administrative authority powers of the State treasury services: concept and types

Formulated a definition of the concept of administrative authority powers of the State Treasury Service of Ukraine, carried out their systematization. Developed a substantiation of scientific position of the administrative and legal nature of interventions for violations of budget legislation, that specified in the budget law. Proposed rulemaking initiative to the administrative and budgetary legislation.

Key words: administrative authority, State treasury services, powers, measures of authority.